

Тема номера: Соціальне служіння Церкви

РЕДАКЦІЯ VERBUM

10 КВІТНЯ 2019

Шановні читачі!

У наш час стає дедалі зрозуміліше, що католики не можуть обмежити своєї діяльності молитвою. Це, звісно, основа християнського життя, та вона закликає до активних дій, скерованих на покращення суспільного життя. Саме цей зв'язок між духовним життям і життям суспільним уже понад сто років досліджує католицька соціальна доктрина. І цій темі ми присвятили новий номер «Вербуму».

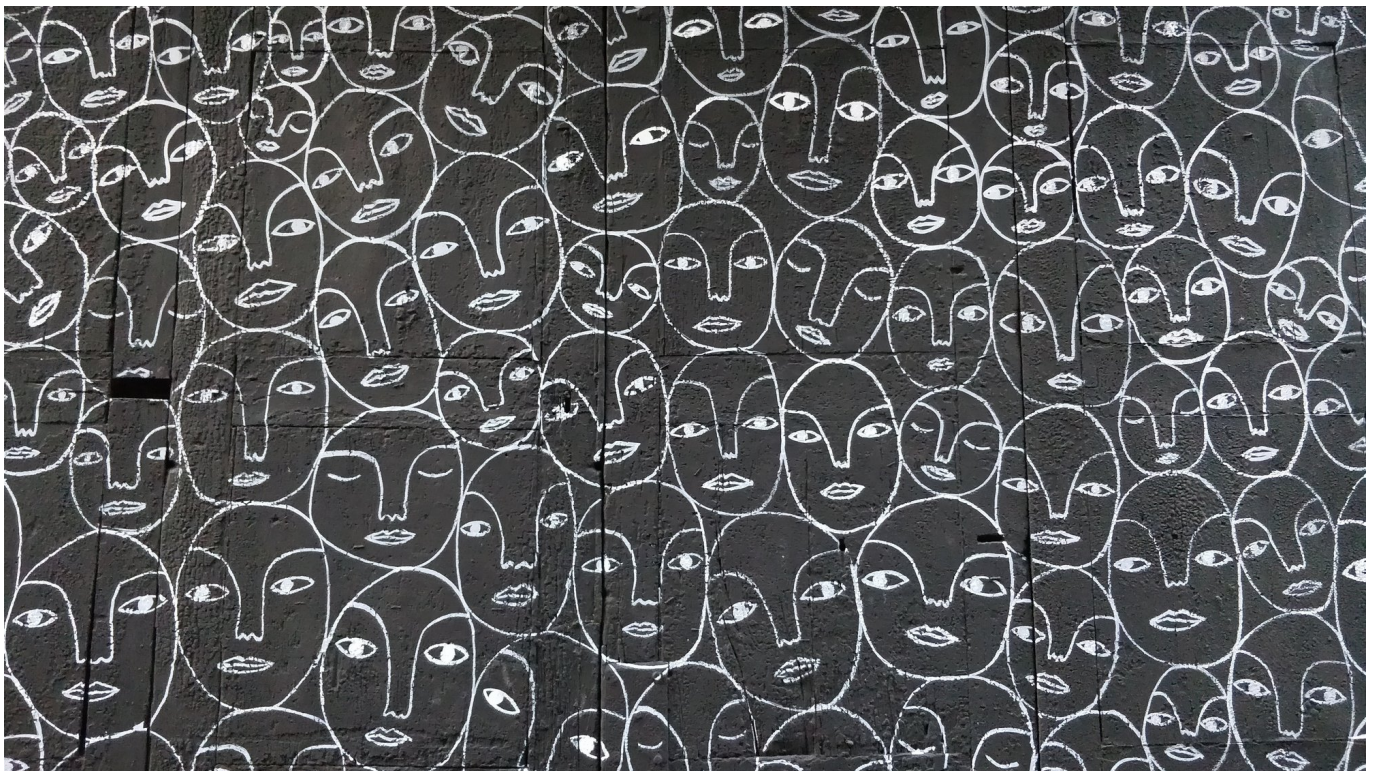

Фото: Joanjo Pavon

У першому тексті випуску Олексій Браславець знайомить нас із основами соціальної доктрини Церкви. Попри те, що сьогодні соціальне служіння часто сприймають як окрему сферу діяльності, екстраординарну й відірвану від звичайного життя, Церква вважає його невід'ємним складником кожного людського шляху: «Будь-який аспект нашого повсякденного, ординарного світу – це простір для соціального служіння, у якому ми покликані розділити з ближніми те, чим здатні поділитися».

Ці думки розвиває уривок із книжки «Віра і дія» отця Войчеха Ґертиха OP, теолога Папського дому. У тексті йдеться не тільки про позитивні виміри соціального служіння, а й про деякі нездорові практики, які можуть виникати в лоні загалом шляхетних ініціатив. Автор, зокрема, звертає увагу на те, що молоді люди, крім волонтерської діяльності, мусять дбати про власний розвиток і здобувати освіту, а політики не мають використовувати суспільної діяльності як шляху до збагачення чи вдосконалення іміджу. У нашій ситуації ці застереження здаються вкрай актуальними.

Два наступні тексти знайомлять із конкретними суспільними ініціативами Католицької Церкви.

Юрій Ліфансе розповідає про діяльність Спільноти святого Егідія, руху мирян, що народився в Римі після II Ватиканського собору. Сьогодні до спільноти належать десятки тисяч християн різних конфесій у всьому світі; в Україні вона діє з 1991 року. Ідеться не просто про благодійний фонд чи неурядову організацію, а про щось значно більше: спільнота «об'єднує людей в одну велику родину, відкриту для інших». Найголовнішою з усіх галузей діяльності руху, за словами його очільника в Києві, була й залишається молитва: «Той, хто молиться, не може не діяти; той, хто дивиться на Ісуса, не погоджується на страждання ближнього».

Інший підхід до соціального служіння пропонує краківська «Справа святого Отця Пію», якою опікуються брати-напуцини. Малгожата Кокот розповідає про виникнення й розвиток цієї організації. Ченці, у яких діяла благодійна кухня для безпритульних, у певний момент зрозуміли, що ця допомога нічого по-справжньому не змінює в житті підопічних, і вирішили зробити щось, аби радикально вплинути на ситуацію бездомних. Так виникла «Справа святого Отця Пію», діяльність якої передовсім спрямована не на розбудову спільноти з безпритульними, а на посильну реінтеграцію їх у суспільне життя.

Насамкінець пропонуємо рецензію Юлії Карпицької на фільм «Дивовижна благодать», що розповідає про Вільяма Вілберфорса, політика зламу XVIII і XIX століть, який присвятив життя боротьбі за скасування рабства у Британській імперії. «Людство за свою історію наробило чимало помилок, та поступове прозрівання спонукає до змін». Одні загрози для людської гідності вдається подолати, та залишаються інші – і такі твори, як «Дивовижна благодать»,

спроможні надихнути на боротьбу з ними.

РЕДАКЦІЯ VERBUM

10 КВІТНЯ 2019